

og hvor den truende Fare bestandig staar for Øren, saa at man kan befrygte betydelig Ødelæggelse af Land, dersom der ikke gøres Noget, og jeg tror, der her er en absolut Forpligtelse for Staten til at træde hjælpende til. Hvis jeg maa opholde mig et Øieblik ved dette specielle Spørgsmaal, vil jeg bemærke, som det er det høie Thing bekendt, at en stor Del af det sydlige Fjaltter blev oversvømmet og led ganske betydelig. Det sydlige Fjaltter skjermes ved en naturlig Klit eller Dæmning, der kaldes „Bøtø“, som har en Længde af $2\frac{1}{4}$ Mil, og som tidligere havde en Høide af 10 Fod. Stormfloden af 13de November gik til en Høide af $12\frac{1}{2}$ Fod og oversvømmede selvfølgelig hele Klitten, gik ind i det bagved liggende Nor og deraf over paa den vestlige Del af det sydlige Fjaltter og oversvømmede de der liggende Sogne, Skjelby og Gjeddesby. I selve Klitten skete der Gjennemskjæring, som endog saa gik til en Dybde af 7—8 Fod under dagligt Vand, og Forholdet er saaledes, at hvis denne Klit ikke istandsættes, vil den sydlige Del af Fjaltter være udsat for at bortskylles. Jeg skal ikke undlade at bemærke, saa meget mere som det forekommer mig, at der deri ligger en Slags Erkjendelse fra Regjeringens Side af, at der bør kommes disse Beboere til Hjælp, at Staten jo allerede beredvillig har givet Assistance i Skikkelse af Militærhjælp til den foreløbige Udbedring af denne naturlige Beskyttelse; men Udbedringen har naturligvis kun kunnet være meget løs, og foreløbig gaar Istandsættelsen ikke videre end til 6 Fod over dagligt Vand. Det er naturligvis kun noget aldeles Foreløbigt, som man ikke kan blive staaende ved. Dersom Bøtø Dæmning ikke udbedres, ville ikke alene de sydlige Sogne paa Fjaltter være udsatte for Ødelæggelse og med Tiden for ligefrem at gaa til Grunde, men man vil derved tillige tabe det naturlige Værn for den sydlige Del af Lolland, som ogsaa har været beskyttet ved dette naturlige Rystværn. Menne for Fjaltter er det ikke ubetydelige Strækninger, der er Tale om; det omfatter 1,200 Tdr. Hartkorn, der bleve naaede af den sidste Stormflod. Det forekommer mig utvivlsomt, at Staten i Tilfælde som det foreliggende bør træde til. Jeg har bragt Spørgsmaalet frem ved denne Leilighed, fordi det staar i naturlig Forbindelse med det nærværende Lovforslag, og fordi jeg favner Bestemmelser i dette, hvorunder det omtalte Forhold kan henføres. Det er mig bekendt, at der fra de Skadelidte er tilfjället Inderrigsministeriet, vistnok for nylig, fuldstændige Overlag over Befolkningen ved Istandsættelsen af dette Rystværn. Der foreligger 2 Overlag, nemlig dels et, der har Hensyn til at bringe Rystværnet i en saadan Stand, at det kan værne mod en Stormflod som den, vi havde den 13de November, dels et andet, der kun har Hensyn til at bringe det i den tidligere Stand, saa at det retableres og bliver lige-

saar godt, som det før var. I det første Tilfælde skulde Rystværnet bringes op til 12 Fod paa den nordlige og $13\frac{1}{2}$ Fod paa den sydlige Side, og i det andet Tilfælde til 9 à 10 Fod. Det første vil koste omtrent 240,000 Rb., det sidste 120,000 Rb., saa at Forskjellen i Befolkningen er meget betydelig. Det er mig ligeledes bekendt, at der til Inderrigsministeriet er indgaaet et Underdragende fra Beboerne om Statens Hjælp til Udførelsen af saadanne Arbejder; men hvad den høitærede Inderrigsminister i saa Henseende agter at foretage, veed jeg naturligvis ikke. Jeg vil ikke her uberettiget stille nogen Interpellation til den høitærede Minister, men jeg kunde meget ønske, at den ærede Minister vilde give mig Oplysninger ved denne Leilighed om, hvorvidt han er betænkt paa at komme de Skadelidte til Hjælp ved Statens Midler, hvilket vel sagtens burde ske ved et særligt Lovforslag. Det forekommer mig nemlig ikke, at dette Lovforslag egner sig til at optage Andet end almindelige Regler om, hvorledes der fra Statens Side vil være at forholde, naar der skal foretages Inderdæmningsarbejder til Beskyttelse af Statsterritoriet, for at dette ikke skal ødelægges, og efter min Opfattelse vil det ikke nytte i dette Lovforslag at komme frem med Bestemmelser, hvorved Følgerne af denne Kalamitet for Sydfjaltters Besiddende afhjælpes. Jeg haaber imidlertid, at Regjeringen vil stille sig velvillig overfor de Beboere, der have lidt nok iforveien, og som umulig ved egne Kræfter kunne retablere Skaden, selv om de kun holde sig til det mindste Overlag. Er der nogetsteds Anledning for Staten til at tage en Haand i med ved et Foretagende, tror jeg, at det foreligger her. Der er jo ikke Tale om Beskyttelse for nogle Omboende, ikke Tale om Beskyttelse for et Interessentskab, men der er Tale om Beskyttelse for en hel Landsdel, hele det sydlige Fjaltter og en Del af Lolland. — Jeg skal følge de foregaaende Taleres gode Exempel ikke at komme ind paa Enkeltighederne, skjøndt det er meget fristende ved et Lovforslag som det foreliggende at gjøre det, da man jo vanskeligt kan udtale nogen Mening uden dette. Jeg skal kun sige, at jeg sympathiserer med Lovforslaget, jeg sympathiserer med, at man tager hele Sagen paa een Gang; men ganske vist maa jeg indrømme, at der kunde gives Interessenterne noget mere Frihed, og at der maasse kunde tages noget mere Hensyn til de allerede ordnede og bestaaende Forhold. Dette er dog forresten ikke ubeløst i Lovforslaget; thi den væsentligste Myn- dighed ligger jo i Landvæsenkommissionernes Haand, og ingen Domstol er saa elastisk og kan tage saaledes Hensyn til Alt som Landvæsenkommissionerne. Jeg frygter altsaa ikke for noget Indgreb i de Privates Rettigheder. Derimod er jeg enig med den ærede 2den Landssthingsmand for 9de Kred (Østrup) i den Betragtning, at